Harmadik üzenet

Foglalkozni a szívünkkel azért, hogy az élet isteni magja növekedjen a bensőnkben az életben való érettségünkre Isten életben való építéséért

Igeolvasmány: Mt 5,8; 13,3-9. 18-23; Péld 4,23; Jer 32,39; Ef 3,16-17

I. Foglalkoznunk kell a szívünkkel az Úr jelenlétének világosságában, hogy az élet isteni magja növekedjen a bensőnkben az életben való érettségünkre; a szív az ember belső részeinek az összessége, az ember legfőbb képviselője, az eljáró megbízottja:

A. A szívünk a lelkünk összes részéből – az értelemből, az érzelemből és az akaratból (Mt 9,4; Héb 4,12; Csel 11,23; Jn 14,1; 16,22) – plusz a szellemünk egyik részéből – a lelkiismeretből (Héb 10,22; 1Jn 3,20) – tevődik össze.

B. A szellem gyakorlása csak akkor működik, amikor a szívünk aktív; ha az ember szíve közömbös, akkor a szellem be van börtönözve belül, és nem tudja kimutatni a képességét – Mt 5,3. 8; Zsolt 78,8.

C. A lélek a személy maga, de a szív a cselekvő személy; a szív az egész lényünk eljáró megbízottja, eljáró meghatalmazottja.

D. A fizikai testünk tevékenységei és mozdulatai a fizikai szívünktől függnek; hasonló módon, a mindennapi életvitelünk során annak a módja, ahogyan cselekszünk és viselkedünk, attól függ, hogy milyen pszichológiai szívünk van.

E. A szív az élet bejárata és kijárata, az élet „kapcsolója"; ha nincs rendben a szív, akkor a szellemben lévő élet, hátráltatva van, és az élet törvénye nem tud szabadon és akadálytalanul működni, hogy a lényünk minden részét elérje; bár az életnek nagy ereje van, ezt a nagy erőt a kis szívünk irányítja – Péld 4,23; Mt 12,33-37; vö. Ezék 36,26-27.

II. Az életben való növekedésünk felépíti a gyülekezetet mint Krisztus Testét, amely Krisztusnak mint az élet magjának a szívünkben való növekedése által megy végbe (1Jn 3,9; 1Pt 1,23; Kol 2,19; Ef 2,21; 4,15-16; Mt 13,18-23); együtt kell működnünk az Úrral úgy, hogy foglalkozunk a szívünkkel azért, hogy azt meg lehessen őrizni a következő jellemzőkkel:

A. Isten azt akarja, hogy a szívünk lágy legyen:

1. Amikor Isten foglalkozik a szívünkkel, akkor Ő elveszi a kőszívet a hústestünkből, és ad nekünk egy hússzívet, egy lágy szívet – Ezék 36,26.
2. Az, hogy lágy a szívünk, azt jelenti, hogy alárendelődő és engedékeny az Úr irányában, nem pedig nyakas és lázadó – vö. 2Móz 32,9.
3. Egy lágy szív nem más, mint a jó föld, amelyben Krisztus szabadon növekedhet; egy olyan szív, amely nem keményedett meg a világi forgalomtól, mentes az önzéstől, valamint mentes a kor aggodalmától és gazdagság csalárdságától – Mt 13,3-9. 18-23.
4. Isten úgy lágyítja meg a szívünket, hogy a szeretetét a megindításunkra használja; ha a szeretet nem tud megindítani minket, akkor a kezét használja a környezeten keresztül, hogy megfegyelmezzen bennünket, amíg a szívünk meg nem lágyul – 2Kor 5,14; 4,16-18; Héb 12,6-7; vö. Jer 48,11.

B. Isten azt akarja, hogy a szívünk színtiszta legyen:

1. Egy színtiszta szív olyan szívet jelent, amely szereti Istent, és akarja Istent; Istenen kívül nincs más szerelme, irányultsága és vágya – Mt 5,8; Zsolt 73,25; vö. Jer 32,39.
2. A szívünknek egyedül Istenért kéne lennie, hogy semmi mástól ne féljünk azonkívül, hogy megsértjük Őt, és elveszítjük az Ő jelenlétét - Zsolt 86,11; Ésa 11,1-2.
3. Szívben színtisztának lenni azt jelenti, hogy az az egyedüli célunk, hogy megvalósítsuk Isten akaratát Isten dicsőségéért; a célunknak Krisztus legteljesebb élvezetének és elnyerésének kéne lennie – Fil 3,7-14.
4. Törekednünk kell Krisztusra „azokkal egyetembe, akik segítségül hívják az Urat tiszta szívből" – 2Tim 2,22; 1Tim 1,5; Zsolt 73,1.

C. Isten azt akarja, hogy a szívünk szerető legyen:
   1. Egy szerető szív olyan szív, amelyben az érzelem szereti Istent, akarja Istent, szomjazik Isten után, és epekedik Isten után, miközben személyes, gyengéd, bizalmas és szellemi kapcsolata van az Úrral – 42,1-2; Én 1,1-4.
   2. A szívünket újra és újra vissza kell fordítanunk az Úrhoz, és annak folyamatosan meg kell újulnia, hogy új és friss szeretetünk legyen az Úr iránt – 2Kor 3,16.
   3. Az összes szellemi tapasztalat a szívben lévő szeretettel kezdődik el; ha nem szeretjük az Urat, lehetetlen, hogy bármilyen szellemi tapasztalatból is részesüljünk – Ef 6,24; Jel 2,4-5.
   4. Az Úr iránti szeretetünk alkalmassá tesz, tökéletesít és felszerel minket arra, hogy az Úr nevében az Ő hatalmával szóljunk; ha a lehető legnagyobb mértékben szeretjük az Urat, akkor meg fogunk telni és túl fogunk csordulni Vele – Jn 21,15-17; Mt 26,6-13; 28,18-20.

D. Isten azt akarja, hogy a szívünk békességben legyen:
   1. Egy békességben lévő szív olyan szív, amelyben a lelkiismeret vád, kárhoztatás és szégyen nélkül való – Csel 24,16; 1Jn 3,19-21; Héb 10,22.
   2. Ha megvalljuk a bűneinket az Úr jelenlétének világosságában, akkor részesülünk az Ő bocsánatában és az Ő tisztításából, hogy egy jó és tiszta lelkiismerettel zavartalan közösséget élvezhessünk Istennel – 1Jn 1,7. 9; 1Tim 1,5; 3,9.
   3. Az eredménye, hogy imádságban közösséget gyakorlunk Istennel: hogy élvezzük Isten békességét, ami igazából Isten mint békesség, amint őrt áll a szíveink és gondolataink felett Krisztusban, megőrizve minket csendesnek és nyugodtnak – Fil 4,6-7.
   4. Hagynunk kell, hogy Krisztus békessége uralkodjon a szíveinkben úgy, hogy megbocsátunk egymásnak, hogy felöltsük az egy új embert – Kol 3,13-15.

III. Meg kell látnunk az akadályokat, amelyekkel Isten élete szembekerül a szívünkben:

A. Az az első probléma, amellyel Isten élete szembekerül bennünk, hogy nem ismerjük fel az emberi elgondolásaink sötétségét – 2Kor 3,14; 4,4:
   1. Meg kell látnunk, hogy az egyedüli dolog, ami számít a keresztyén életben, hogy hogyan törődünk az élő Krisztussal magunkban – Gal 1,16; 2,20; 4,19; Fil 1,19-21; 2Kor 3,18.
   2. Keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy Krisztuson kívül semmi mást nem teszünk meg a célkitűzésünknek; sok embernek van nehézsége a szellemi életében azután, hogy megmentést nyertek, mivel nem ismerik az élet ösvényét, és nem veszik Krisztust az életükként – Róm 8,6.

B. A második probléma, amellyel az élet szembekerül bennünk, képmutatás – Mt 6,2. 5; 7,5; 23,13-29:
   1. Egy ember szellemiségét nem a külső megjelenés határozza meg, hanem az, hogy hogyan törődik benne lakozó Krisztussal.
   2. A természeti jóságunk hamis szellemiség, és igazából egy nagy akadálya az életnek; az élet kifejeződése maga után vonja a természeti hajlamunk és preferenciánk elutasítását, és azt, hogy egyszerűen megengedjük Krisztusnak, hogy munkáljon bennünk, és megtörjön minket.
   3. Ha dolgokat mindig a hajlamunk és a természeti lényünk szerint végzünk el, akkor a végeredmény mindig képmutatás lesz.

C. A harmadik probléma, amellyel az élet szembekerül bennünk, lázadás – 2Kor 10,4-5:
   1. Krisztus munkál és halad bennünk, hogy bizonyossá váljunk az Ő, ránk vonatkozó akarata és követelményei felől, valamint az Ő vezetése és a velünk való foglalkozása felől.
   2. Ha azonban nem engedelmeskedünk a bensőnkben lévő érzésnek, hanem szembemegyünk vele, nem fogadva el az Ő vezetését és nem fizetve meg az árat, akkor ez a vonakodás és ellenállás lázadást jelent.
   3. Az általunk leggyakrabban és legsúlyosabban elkövetett bűn nem külső és nem látható; hanem ez a Krisztus bennünk lévő érzetének való engedetlenség bűne; Krisztus bennünk él, és Ő állandóan ad nekünk egy belső életérzetet – Róm 8,6; 1Jn 2,27; vö. Ef 3,1; 4,1; 6,20; 2Kor 2,12-14.

D. A negyedik probléma, amellyel az élet szembekerül bennünk, a természeti képességünk:
   1. Sok férfi- és nőtestvér igazán szereti az Urat, buzog az Úrért, és nagyon istenes; a legnagyobb problémájukat mindazonáltal az adottságaik és képességeik ereje és nagysága jelenti; következésképpen Krisztusnak nincs talaja és útja bennük.
   2. Lehet, hogy képesek és tehetségesek vagyunk, de nem tekintünk ezekre a dolgokra bűnként és mocskosságként; ahelyett, hogy megvetnénk a természeti adottságainkat, kincsként becsüljük őket; ha ezek töretlenek maradnak bennünk, problémává fognak válni Krisztus élete számára.

E. Ha azt akarjuk, hogy Krisztus élete akadálytalan legyen bennünk, akkor meg kell tapasztalnunk a kereszt megtörő munkáját, valamint engednünk kell az ezekkel az akadályokkal való foglalkozást, és ezeknek az akadályoknak az eltávolítását – Mt 16,24-25.

IV. Meg kell látnunk a szubjektív akadályokat, amelyekkel Isten élete szembekerül a szívünkben:

A. Az első szubjektív probléma az értelmünk problémája:
   1. Ha azok a dolgok, amelyeket tenni akarunk, a gondolatainkból erednek, akkor ezek a dolgok nem lesznek mások, mint vallásos tevékenységek, még ha sikeresek is; ezek nem jelentik a szellemünkből kiélt Krisztus bizonyságát – vö. Fil 2,5; 1Kor 2,16; Ef 4,23; Róm 12,2.
   2. Habár rendelkezünk Krisztus életével a bensőnkben, nem működünk együtt Krisztus életével a gondolatainkban és tetteinkben, és így ez az élet nem lehet „kiélve" belőlünk.
   3. Amikor az értelmünk a szellemre irányul, a külső tetteink egyetértésben vannak a belső emberünkkel, és nincs ellentmondás köztünk és Isten között; Ő és mi békességben vagyunk, nem pedig ellenséges viszonyban; az az eredmény, hogy békességet érzünk magunkban – 8,6.

B. A második szubjektív probléma az akaratunk problémája:
   1. Bár az értelmünk gyakran megérti a szellemünk szándékát, és ismerjük Isten akaratát, nem vagyunk készek alárendelni magunkat és engedelmeskedni.
   2. Lehet, hogy értjük, tudjuk, felfogjuk, és mélyen érzékeljük, hogy az Úr azt akarja, hogy megtegyünk egy bizonyos dolgot, de az akaratunk vonakodik alárendelni és megadni magát, és elveszítjük az Úr jelenlétét.
   3. Mind az erős akarat, mind a gyenge akarat, amely véghez akarja vinni az Úr akaratát, akadályt jelent Isten élete számára; egy megdolgozott akarat erős is és hajlékony is azáltal, hogy az Úr leigázta és feltámasztotta; ha Istennel együttműködni képes akaratunk van, az nagy dolog – Fil 2,13.

C. A harmadik szubjektív probléma az érzelmünk problémája:
   1. Az érzelmünknek rendelkeznie kell Isten érzelmével, és teljesen be kell lépnünk Isten érzelmébe – 2Thessz 3,5; Fil 1,8.
   2. Szeretnünk kéne azt, amit Isten szeret, kedvelnünk kéne azt, amit Isten kedvel, és gyűlölnünk kéne azt, amit Isten gyűlöl; a mi érzelmünknek és az Ő érzelmének egy érzelemmé kéne válnia – Ef 5,25; 2Kor 12,15; 1Kor 16,24; Jel 2,6; Fil 1,8.

D. Naponta meg kell erősíttetnünk a belső emberbe, hogy Krisztus mint élet elkészíthesse az otthonát a szívünk fő részeiben – az értelmünkben, akaratunkban és érzelmünkben – Ef 3,16-17.

V. Bárcsak az Úr irgalmazna nekünk, és megnyitná a szemeinket, hogy meglássuk, hogy Isten központi munkája ebben a korban az, hogy az ember elnyerhesse az Ő életét, és növekedhessen és érhessen az Ő életében; a munkánknak az Úr élete mások számára való átadásának és másokat az Úr életével való ellátásnak kéne lennie; egyedül az a munka, amely az Ő életéből jön elő, érheti el az Ő örökkévaló mércéjét, és egyedül az ilyen munkát fogadhatja Ő el – Jn 7,37-39a; 2Kor 4,10-12; 1Jn 5,16a; 2Kor 3,3. 6.

© 2023 Living Stream Ministry